

A kis lányka szomoruan nézi,
 Jó szívével a bánatot érzi,
 Ne szenvedjen a kis rab miatta:
 Szabadságát mindjárt visszaadta.

Beatum Miksa.

TAGJAINK KÖRÉBŐL.

Fülemile-berek Budapesten.

Keller Lajos, az állatvédő-egyesület alapító tagja, az I. kerületben a hüvös völgyben fekvő birtokán madárvédelmi czélból fülemile-tenyésztő berket fog az idén létesíteni. Ő ugyan azt tapasztalta, hogy a hüvös völgy és a két oldalt elterülő hegylejtő a fülemilék legkedvesebb tartózkodó helye, de azt nemcsak a hidegkúti svábok, hanem az ó-budai és újlaki éneklőmadár-szállítók is nagyon jól tudják, s ezért ezen esendes völgyben a madárfogók és pusztítók egész raja állította föl csapdáikat, lépvesszőiket és madárfogó készülékeiket.

A völgy félreeső helyét tekintve, — negyedóránnyira van a Lipótmezőtől, — még nagyon elhagyatott, ritkán vetődik oda budapesti ember, csak a Mária-Remetét látogatók sétálnak e gyönyörű, árnyas, két oldalt magas, sűrű, erdős hegyek által védett kies völgyön keresztül, melyben se a szeleket, se a nap hevét nem érezni, onnét nevezete „hüvös völgy“. Ezen völgy tehát az éneklők legkedvesebb tartózkodó és költési helye, oly sok van ott, hogy a hidegkúti svábnál már közmondássá vált, hogy ha más nincs, de éneklő-madarat biztosan hozhat be a vásárra.

A svábokkal, a budai madárfogókkal csak elbánt valahogy Keller Lajos tagtársunk, elszededegette a csapdákat, lépvesszőket, este, reggel, délben a lesbe álló madárfogókat elriasztotta, de bajosabb volt már az urak és katonatisztekkel elbánni, kik különösen a vasárnapokat szentelik e sportra. Azt tapasztalta, hogy csökken a czíz, stiglicz, rigó, pinty, kendelicze, czinke, billekény, pirók, fűrj, sármány, de különösen a fülemilék száma.

Tudvalevő dolog, hogy a fülemilét igen könnyen lehet fogni, ha az ember kissé az ő sajátságát, életmódját ismeri és hangját lehet utánozni. Onnét magyarázható meg, hogy a pesti madárkereskedők minden tavaszkor a magyar és éneklő fülemiléket kínálják a külföldi lapoknak tucatszámban való kiküldésére és eladására.

Hogy e legnemesebb éneklőnk innét végképen ki ne pusztuljon, elhatározta magát Keller Lajos földbirtokos úr, saját birtokán, — mely a szó legszorosabb értelmében

minta gazdaság, fülemile-tenyésztő berket alakítani. Már az elmúlt őszszel helyeztettek el a Jasminbokrok és egyéb sűrű cserjék. Eledelül pedig liszt-kukacok fognak szolgálni. Három-négy év multával reméli, hogy 30—40 fülemile-pár fogja ott a mézes heteit és a családi élet csendes és háborítatlan nyugalma élvezhetni.

E szép és nemes tetteért nemcsak az állatvédő-egyesület, hanem Budapest közönsége köszönetét is teljes mértékben kiérdemli.

Az egész télen keresztül nemcsak maggal, buzával, rozs-szal és ocsúval etette az azokkal élő madarakat, hanem a télen keresztül nálunk tartózkodó 4 fajtabeli czinkék számára 3 kilós szalonnadarabokat szegezett a veranda párkány deszkájára. Mikor mi márczius 21-én künn jártunk, a negyedik szalonna darabnak az utolsó hatodát láttuk, melyből az egyes zsírrétegből csak az azokat elválasztó bátyák, közbe-közbe ezer meg ezer csőrnek megfelelő ásatásoknak helyei voltak láthatók, az egész úgy nézett ki, mint egy épülő négy-hatemeletes háznak a külső gerendázata, nagyon szép és tanúságos egy látvány volt az.

A veranda folyosóján a gazdaszatnak hasznos és kártékony állatok, a hasznos és kártékony madarak nagy színes falitáblázatai voltak kifüggesztve, ezeket pedig azért aggatja ki, hogy emberei, számos napszámosai a színes képeken örömet találva, tanuljanak valamit.

Több ilyen gazdát, több ilyen állatvédőt Magyarországnak és boldog leend hazánk. Isten tartsa soká a derék, mintagazdaságának élő, az 1848. évben honvédnek felcsapott Keller Lajosunkat.

Az állatvédő egyesület tekintetes választmányának Budapesten.

A lovakkal való esztelen, nyers bánásmód az állatvédő egyesületnek humánus igyekvései folytán mindinkább enyhül és mind ritkábban hallható a régebbi brutalitás, jóllehet még itt-ott található. A mostani jéghideg napokban azonban idején és helyén van egy más, kevésbé figyelemre méltatott és talán öntudatlanul is elkövetett állatkínzás ellen síkra szállni, t. i. kínzásnak tekintendő azon eljárás, ha a lovaknak a jéghideg kantárvasat, mely éjjel hideg helyiségben lógott, hirtelen szájába helyezik. E hideg vassal való érintkezésnél a ló nyelv-bőrét mindig föltépi és a szegény állatnak ily kiméletlen bánásmód miatt sebes szájjal kell szaladgálnia és minden gyepőhuzásnál kétszeres fájdalmat szenvednie. Ezért ajánlatos a vasakat a szájba tevés előtt egy gyapjuronnyal erősen bedörzsölni.*)

*) Ezt ajánlottuk már, lásd „Állatvédők naptára“ 1. évfolyam 56. lapon „A hideg zabola“ czim alatt. A szerk.